

Aan de minister van Defensie,
mevrouw Jeanine Hennis-Plasschaert
Postbus 20701
2500 ES Den Haag

Uw referentie: 26-10-2012, BS2012026715

Betreft: Afwijzende beslissing rehabilitatie request t.b.v. oud-oorlogsvliegers W.
Burck, E. de Lyon en H. Kelder (referentie: MRL/CT/11, dd. 30-11-2011)

Maastricht, 07 juni 2013

Geachte minister Plasschaert,

Mijn naam is Marc de Lyon en ik ben de jongste zoon van wijlen Erich de Lyon, één van de veroordeelden in een geruchtmakende zaak die plaatsvond tijdens de tweede wereldoorlog bij het toenmalige 18de Squadron NEI in Australië. De zaak heeft gedurende de daaropvolgende jaren regelmatig aandacht gehad en er is ook een boek over verschenen, 'De Colombo Tragedie' door J.C. Bijkerk (Van Wijnen, Franeker, 1991. ISBN: 90 5194 049 1).

De afgelopen jaren heb ik, samen met de heer Ed Melis en de heer Walter Roukens, onder de vlag van het Comité Last Post 1940-1945, mij ingespannen om rehabilitatie te verkrijgen voor de veroordeelden. Dit heeft uiteindelijk eind 2011 geresulteerd in een rehabilitatie request aan minister-president drs. Mark Rutte. Ons onderzoek inzake deze tragedie en de bevindingen daarvan hebben wij vastgelegd in de website:

www.colombotragedie.nl

Ik heb besloten, in afstemming met de heer Melis en de heer Roukens, mij persoonlijk tot u te richten in deze immens trieste zaak. Ik meen het uit de grond van mijn hart als ik zeg dat ik wil afmaken wat mijn vader niet meer heeft kunnen doen omdat hij vroegtijdig door een noodlottig ongeval in 1976 om het leven is gekomen. Ik hoop ten zeerste dat u persoonlijk van mijn brief kennis zult nemen en deze zaak de aandacht kunt geven die deze verdient.

Correspondentie tot nu toe

Allereerst geef ik u een chronologisch overzicht van de brieven die in de periode vanaf 2011 tot nu toe geschreven zijn.

1. Begin december 2011 hebben wij (de heer Melis, de heer Roukens en ikzelf) bij de toenmalige minister-president Mark Rutte een rehabilitatie request ingediend (ref. MRL/CT/11, dd. 30-11-2011). Dit rehabilitatie request betrof de drie oorlogsvliegers die in het najaar van 1943 veroordeeld zijn wegens poging tot desertie. Bij dit verzoek waren twee bijlagen gevoegd. Bijlage 1 met accoordverklaringen van de nabestaanden, identiteitsbewijzen, overlijdensakten en een adhesiebetuiging voor rehabilitatie van de toenmalige leden van het 18de Squadron NEI. De tweede bijlage was het boek van J.C. Bijkerk, 'De Colombo Tragedie', handelend over deze zaak. Het complete rehabilitatie

request is als bijlage 1 toegevoegd.

2. Na enkele malen schriftelijk en telefonisch geïnformeerd te hebben over het uitblijven van een reactie op het request is op 26 oktober 2012, bijna 1 jaar na het indienen, door toenmalig minister van Defensie drs. Hans Hillen, namens minister-president Mark Rutte, een antwoord aan ons gestuurd. Hierin besliste de bewindsman negatief op het rehabilitatie request. Dit antwoord is toegevoegd als bijlage 2.
3. In reactie hebben wij op 7 december 2012 een brief gestuurd aan minister-president Mark Rutte met daarin het verzoek om, ingevolge de Wet Openbaarheid van Bestuur, kennis te mogen nemen van de informatiebronnen die het antwoord van minister Hans Hillen onderbouwd hebben. Deze brief is toegevoegd als bijlage 3.
4. In reactie op dit WOB-verzoek is in februari 2013 namens u een antwoord gestuurd door drs. E.S. Akerboom. Met deze brief heeft u inzicht gegeven in de informatie waarop minister Hans Hillen zijn afwijzende antwoord gebaseerd heeft. De informatie die hierbij is vrijgegeven bestond uit:
 1. Een email naar aanleiding van een telefonisch onderhoud met drs. P. Kamphuis, waarin deze de nodige informatie heeft opgelijnd (1/2 A4).
 2. Een kort overzicht van de contacten tussen de heer Ed Melis en het Commando luchtmacht (1 A4).
 3. Daarnaast is aangegeven dat het boek van de heer J.C. Bijkerk, De Colombo Tragedie, geraadpleegd is.

Dit antwoord op het WOB-verzoek en de twee bijlagen zijn als bijlage 4 toegevoegd.

In eerste instantie hebben wij aangegeven een bezwaarschrift in te dienen n.a.v. het antwoord op het WOB-verzoek, bij nadere beschouwing hebben wij echter besloten af te zien van dit bezwaarschrift. Dit is door de heer Ed Melis op maandag 13 mei aan mevrouw M.H. Koppenol medegedeeld.

Het afwijzende antwoord van de minister

In deze brief ga ik in op de door minister Hans Hillen gehanteerde argumenten om afwijzend te beslissen op het rehabilitatie request. Ik gebruik daarbij ook de informatie die ons op grond van het WOB-verzoek is verstrekt.

Minister Hillen onderbouwt zijn afwijzende reactie op grond van een drietal argumenten:

1. De vliegers hebben in 1950 gratie gekregen.
2. Door de vliegers zijn nadien geen juridische acties ondernomen om het vonnis te laten herzien.
3. Het zou onzorgvuldig zijn om de zaak in het licht van deze tijd te herbeoordelen.

Het antwoord op het WOB-verzoek heeft mij inzicht gegeven in de informatie die de minister is aangereikt en waarop hij zijn besluit heeft gebaseerd.

Ik zal nu achtereenvolgens ingaan op de drie argumenten uit de brief van minister Hillen en op de informatie uit de ter beschikking gestelde WOB-documenten.

Argument 1: de vliegers hebben in 1950 gratie gekregen

De minister schrijft in zijn antwoord:

“Vooropgesteld dat ik het betreurt dat deze zaak het verdere leven van de drie vliegers op zodanig ernstige wijze heeft beïnvloed, is bij de beoordeling van uw verzoek van groot belang geweest dat de drie vliegers in 1950 een gratieverzoek hebben ingediend, waarop positief beschikt is. Met deze gratieverlening werd alle drie betrokkenen strafvermindering toegekend en kwamen zij voorwaardelijk vrij. Hiermee is destijds reeds in zeer belangrijke mate aan hun belangen tegemoet gekomen. Het veroordelend vonnis als zodanig bleef in deze procedure echter ongewijzigd.”

Minister Hillen schrijft dus dat met de gratieverlening **in zeer belangrijke mate** aan hun belangen tegemoet is gekomen.

Gratieverlening is niet hetzelfde als rehabilitatie. Een gratieverlening vindt plaats na een veroordeling en zegt niets over schuld of onschuld. Mijn vader, Erich de Lyon, en ook de andere twee vliegers zijn onschuldig veroordeeld en de nabestaanden willen dat dit formeel door een rehabilitatie wordt bevestigd.

Emotioneel was het voor mijn vader zeer moeilijk om met dit onrecht om te gaan. Hij heeft zich er tot aan zijn dood in 1976 nooit bij kunnen neerleggen. Het feit dat hij nooit gerehabiliteerd is heeft een zware wissel op hem en zijn gezin getrokken. Ik kan me nog levendig de echtelijke ruzies tijdens mijn kinderjaren herinneren welke met regelmaat plaatsvonden. Soms wilde hij zijn zinnen verzetten door het gebruik van alcohol; het was dan afwachten of er een goede danwel kwade dronk over hem kwam. Ook herinner ik me dat ik 's nachts als kind mijn bed uitkwam om mijn vader tot bedaren te brengen wanneer de spanningen en de gedachten hem allemaal teveel werden.

Dit alles heeft een grote invloed op mijn ontwikkeling tijdens mijn kinderjaren gehad. Het beeld van de maatschappij dat ik aangeleerd kreeg was er een van wantrouwen en van een ongenueanceerde beoordeling van anderen, men was goed of slecht, daar tussenin zat weinig. De vaak aanwezige spanning en druk in het gezin had tot gevolg dat ik mezelf zo min mogelijk liet gelden, ik cijferde mezelf weg en was sterk risicomijdend om maar niet tot last te zijn. Pas vele jaren later heb ik mijzelf hiervan los kunnen maken.

Mijn vader verkeerde vaak in tweestrijd, enerzijds om zijn kinderen niet te laten lijden onder wat hij had meegemaakt en anderzijds om toch zijn veroordeling ongedaan te krijgen. Voor mijn moeder was het zwaar om te leven met mijn vader en af en toe vertrok zij, meestal na weer een stevige ruzie, voor een korte time-out.

In zijn werkzame leven heeft mijn vader veel last ondervonden van het feit dat hij niet gerehabiliteerd was, het was voor hem na zijn voorwaardelijke invrijheidsstelling zeer moeilijk om aan werk te komen gezien zijn militaire straf dossier en veroordeling. Bovendien stond hij de eerste jaren na zijn vrijlating in 1950 onder toezicht van de reclassering. Het is aan de inspanningen van dr. W.J. Maan van het Ministerie van Landbouw te danken dat hij een baan kreeg als sproeivlieger en zo in staat was een (schamel) bestaan op te bouwen.

In zijn gevecht om rehabilitatie te verkrijgen zocht hij regelmatig de media op om op die manier weer aandacht te vragen voor zijn zaak. Ik neem hierbij een aantal citaten op uit twee

interviews in respectievelijk De Telegraaf (16 oktober 1959) en De Stem (1 februari 1969, 7 jaar voor zijn dood). De beide interviews zijn respectievelijk als bijlage 5 en 6 toegevoegd.

In het Telegraaf interview gaf mijn vader in de inleiding te kennen:

“Ik ben onschuldig veroordeeld. Jaren al vecht ik voor eerherstel. In een brief van 8 februari 1954 namens de toenmalige minister van Justitie a.i. prof. dr. L. J. M. Beel staat dat ik min of meer geslachtofferd ben. Mijn oud-commandant, overste Fiedeldy, heeft een verklaring ondertekend waarin staat dat hij mij geenszins als landverrader of deserteur beschouwt. Ja, hij zou zelfs een algehele en spoedige rehabilitatie volkomen gerechtvaardigd achten. Desondanks gebeurt er niets. Toch zal ik niet rusten voor ik in mijn eer ben hersteld. Ook voor mijn kinderen. Zij moeten met mijn besmette naam door het leven.”

Verderop in ditzelfde interview zegt hij onder de kop ‘Rusteloos’:

“Ik weet het soms niet meer. Ik heb wel eens gedacht dat het zou slijten. Het is niet waar. Hoe groter mijn kinderen worden, des te pijnlijker vreet de wetenschap dat hun vader als een verrader te boek staat.”

10 jaar later in het interview in dagblad De Stem bij de inleiding:

“Ik ben een Nederlandse Dreyfus. Ik wacht al twintig jaar op het moment dat een aan mij begaan onrecht, wordt hersteld. De publiciteit rondom de Indonesische kwestie heeft alles wat mij en de twee andere militaire vliegers overkomen is weer wakker gemaakt. Als onschuldigen hebben wij jaren gevangen gezeten. Ik ben na een gratiebesluit van de koningin vrijgelaten maar niet gerehabiliteerd.”

Verderop in dit interview zegt hij onder de kop ‘Getuigenissen’:

“Ik heb gratie gekregen. Net zoals misdadigers gratie krijgen. Maar de smet op mijn naam is nooit weggenomen. Mijn pensioenrechten ben ik kwijt, ik ben nog steeds een onteerde en slachtoffer van een proces. De parlementaire enquêtecommissie heeft indertijd getuigen over mijn zaak gehoord. De bevindingen zijn gepubliceerd in het commissieverslag en zij tonen duidelijk aan hoe absurd alles was. Maar er is geen rehabilitatie gekomen.”

En mijn vader sluit af met:

“Maar de smaad rust nog steeds op mij. Ik zal geen rust kennen eer er revisie van het vonnis is verkregen. Ik hoop vurig dat het moment daarvoor eindelijk is aangebroken.”

Deze citaten tonen duidelijk de vechtlust van mijn vader aan en geven zijn mening over gratie versus rehabilitatie.

Daarnaast heeft mijn vader ook in financiële zin en carrièreperspectief zware gevolgen ondervonden vanwege zijn veroordeling. Zoals hijzelf in het artikel in De Stem aangeeft was hij zijn pensioenrechten kwijt. Ook heeft hij over zijn periode van detentie nooit salaris ontvangen. Zijn carrièreperspectieven waren als gevolg van zijn strafblad minimaal, waar collega-vliegers een succesvolle carrière bij de KLM tegemoet gingen, bleef zijn carrière, hoewel hij een zeer kundig vlieger was, beperkt tot die van landbouwsproeivlieger.

Dus is, in tegenstelling met wat de minster stelt, met gratieverlening helemaal niet aan de belangen van mijn vader tegemoet gekomen. Evenmin is daardoor met een gratieverlening

aan de belangen van de nabestaanden tegemoet gekomen. En is bij ons het gevoel van onrechtvaardigheid niet weggenomen over het vonnis van destijds en alle gevolgen daarvan. Ik spreek namens de nabestaanden als ik zeg dat rehabilitatie van mijn vader onverkort voor ons van groot belang is.

Argument 2: door de vliegers zijn nadien geen juridische acties ondernomen om het vonnis te laten herzien

De minister schrijft in zijn antwoord:

“Er zijn voor zover bekend door betrokken vliegers zelf nadien verder geen juridische acties ondernomen om het vonnis te laten herzien.”

Dit argument van de minister is onjuist om de simpele reden dat een juridische actie tot herziening destijds niet mogelijk was.

Baron van Voorst tot Voorst schrijft op 4 augustus 1947 aan oud-minister P. Kerstens (op verzoek van deze) dat een revisie van het vonnis juridisch niet mogelijk is. Dit werd door Kerstens gevraagd omdat mijn grootvader zich tot hem gewend had. Dit alles is te vinden in het boek J.C. Bijkerk, pagina 152-153, maar tevens heb ik kopieën van de originele brief welke als bijlage 7 is toegevoegd.

Juist daarom is door mijn vader met grote inzet en volhardendheid steeds opnieuw gevraagd om een rehabilitatie. Hij heeft op 6 februari 1951 een rehabilitatie request ingediend bij de toenmalige minister van Justitie! Ik voeg een kopie van dit verzoek toe als bijlage 8. Dit rehabilitatie request is ook aanwezig in de archieven van het NIMH, ref. NIMH collectie 806, tijdelijk nummer 396N, ML-KNIL. Voor zover mij bekend heeft mijn vader nooit een antwoord op zijn rehabilitatie request ontvangen.

Daarnaast zijn door mijn vader nog andere acties ondernomen om rehabilitatie te verkrijgen en heeft hij daarmee ook vaker bekendheid aan zijn zaak gegeven. Ik verwijs u opnieuw naar het paginagroot artikel in De Telegraaf van vrijdag 16 oktober 1959 en het interview in De Stem van 1 februari 1969.

En dus was rehabilitatie de enige weg die mijn vader kon bewandelen om rechtvaardigheid te verkrijgen.

Argument 3: het zou onzorgvuldig zijn om de zaak in het licht van deze tijd te herbeoordelen

De minister schrijft in zijn antwoord:

“Ondanks dat het mogelijk is dat de daden van de desbetreffende vliegers in het licht van deze tijd anders zouden worden beoordeeld dan toen is gebeurd, zou ik het niettemin onzorgvuldig vinden om de rechterlijke toetsing van destijds nu te herbeoordelen aan de hand van de opvattingen, normen en de wetenschap van nu. Hoewel ik uw inspanningen in deze kwestie waardeer, moet ik om bovenstaande redenen tot mijn spijt uw verzoek afwijzen.”

Ik deel deze stelling van de minister in het geheel niet.

De zorgvuldigheid van u als minister vergt dat u aan de hand van opvattingen, normen en de wetenschap van nu de rechterlijke dwaling van toen opnieuw herbeoordeelt, of dit nu een rechterlijke dwaling is of een andere dwaling, is daarbij niet relevant. Destemeer is in deze specifieke zaak uw zorgvuldigheid gevraagd omdat deze dwaling zulke zware gevolgen heeft gehad voor mijn vader, moeder en voor ons als zijn nabestaanden.

Ik wil daarbij aansluitend op het vorige nog opnieuw benadrukken dat er van een ernstige rechterlijke dwaling sprake is. En de feilbaarheid van rechterlijke oordelen is de laatste jaren in ons land duidelijk gebleken! Denkt u aan de geruchtmakende zaken die de laatste jaren in de publiciteit zijn geweest waarin er rechterlijk gedwaald is en mensen vele jaren onschuldig hebben vastgezeten.

Onvolledige en onjuiste interne informatie voor de beoordeling door minister Hillen

Naar aanleiding van ons WOB-verzoek inzage te mogen hebben in de documenten die het afwijzende antwoord van de minister hebben onderbouwd, zijn ons twee documenten ter beschikking gesteld, een email van dhr. Kamphuis en een samenvatting van de contacten van het NIMH met de heer Ed Melis.

In de email van de heer Kamphuis refereert deze aan de biografie van dr. Jaap de Moor over Generaal Spoor en geeft aan dat dr. De Moor:

“een zeer genuanceerde en informatieve beschouwing over de casus geschreven heeft (tweede druk, p. 117 en volgende).”

De biografie van Generaal Spoor maakt deel uit van het onderzoeksprogramma van de Faculteit Militaire Wetenschappen van de NLDA, de Nederlandse Defensie Academie. Het NIMH is een zelfstandig wetenschappelijk onderzoeks- en documentatiecentrum binnen deze NLDA. Het NIMH heeft de copyright rechten van de uitgave. Dr. De Moor is senior wetenschappelijk medewerker bij het NIMH en wordt gezien als een autoriteit die een gedegen wetenschappelijk onderzoek gedaan heeft in de biografie, onder andere een onderzoek naar de omstandigheden van de zaak van mijn vader.

In het ‘Woord vooraf’ schrijft dr. De Moor:

“De directeur van het Nederlands Instituut voor Militaire Historie, drs. P.H. Kamphuis, heeft zich onvoorwaardelijk voor mij ingezet en hij heeft zijn geloof in mijn boek door de jaren heen (jaren, waarin ik het hem niet altijd even gemakkelijk heb gemaakt) behouden.”

Welnu, dr. Jaap de Moor werpt een duidelijk ander licht op de zaak dan geschetst wordt in de twee WOB-documenten. Op de pagina's 117 – 122, onder de kop ‘Frische sujetten’, beschrijft dr. De Moor de casus. De pagina's zijn toegevoegd als bijlage 9.

Op pagina 120 (beginnend 5de regel van onderen) en 121 concludeert hij:

“Het proces, dat in afwezigheid van Spoor plaatsvond, valt niet anders te karakteriseren dan als een regelrechte farce. De dagvaarding van W.H. Vermeer, fiscaal van de Zeemacht (maar geen jurist), rammelde aan alle kanten. De rechtbank bestond uit vijf officieren onder voorzitterschap van kapitein-luitenant-ter-zee jhr. H.A. van Foreest, van wie er niet één ook maar de geringste juridische scholing of kennis bezat.”

“De verdediger van Burck, mr. S.J. baron Van Tuyll van Serooskerken, kreeg nog vóór het proces van verschillende kanten de vraag voorgelegd op welke wijze hij dacht dat zijn cliënt na zijn veroordeling ter dood moest worden gebracht! Van Tuyll kon zich er veertig jaar na dato nog over opwinden. Een zorgvuldig proces met hoor en wederhoor was onmogelijk gebleken vanwege de hysterische sfeer.”

Verder op pagina 121 schrijft dr. De Moor:

“Het lijkt geen twijfel dat de rechtszaak en de veroordeling een aanfluiting waren. Van Tuyll spreekt vermoedelijk terecht van een “ernstige gerechtelijke dwaling”

En hij vervolgt:

“Verscheidende officieren wisten van zijn (verdachte Burck) plannen af, hadden vroegtijdig kunnen en moeten ingrijpen, maar deden dat niet. Dit had de rechtbank bij de behandeling van de zaak zeker moeten meewegen. Kelder en De Lyon waren meelopers die uit “dwarsigheid” (zoals Kelder het noemde) en in dronkenschap op steeds driestere gedachten kwamen, die bezijden elke realiteit lagen.”

Dr. Jaap de Moor is heel stellig: het proces waarvan mijn vader slachtoffer werd, betitelt hij als een regelrechte farce, een aanfluiting en een ernstige gerechtelijke dwaling!

Dhr. Kamphuis beperkt zich in zijn email tot een eenzijdig beeld:

“Daarbij komt dat waar in het geval van de sergeanten men nog zou kunnen zeggen dat het in zekere zin meelopers waren die met wat drank op luidkeels aan een samenzwering meededen, de luitenant als kwade genius en leider wel degelijk kwalijke intenties had.”

Deze duidingen zijn niet gebaseerd op het werk van dr. De Moor, deze heeft zich in zijn zeer genuanceerde en informatieve beschouwing van de casus niet in deze bewoordingen (en veroordeling) uitgelaten.

In het tweede WOB-document beperkt de geanonimiseerde auteur zich wederom niet tot de feiten maar geeft zijn interpretatie weer:

“, nog afgezien de omstandigheid dat de betrokken vliegers destijds wel degelijk laakbaar gedrag hebben getoond.”

Ook deze interpretatie is niet in de beschrijving van dr. De Moor terug te vinden.

Ik concludeer op basis van de via het WOB-verzoek verkregen informatie, dat de toenmalige minister van Defensie Hans Hillen onvolledig en onjuist geïnformeerd is aangaande de zaak van mijn vader. De genuanceerde bevindingen van het onderzoek van dr. De Moor zijn, hoewel deze bekend moeten zijn binnen het NIMH, niet aan minister Hillen overgebracht.

Derhalve heeft de minister niet op basis van de objectieve feiten en de bevindingen van het wetenschappelijk onderzoek en de beschouwingen van dr. De Moor zijn besluit kunnen baseren.

Conclusie en verzoek tot herbezien rehabilitatie

U zult begrijpen dat het oordeel van minister van Defensie Hillen voor mij en de andere nabestaanden onvoldoende onderbouwd is en op inhoudelijke gronden onjuist en onrechtvaardig. Ik, en met mij iedereen die hierbij betrokken is, kunnen zich niet aan de indruk onttrekken dat men nu nog steeds, zoveel jaren na dato, de zaak lastig vindt en weerstand heeft om terug te komen op een verkeerde uitspraak of de noodzaak niet onderkent om anno nu alsnog recht te doen in deze zaak.

Het gaat niet om juridische gevechten maar om een oordeel op grond van rechtvaardigheid, fatsoen en respect voor menselijke waarden. Als nabestaande van één van de vliegers wil ik u hierop aanspreken. Ik doe dat in uw hoedanigheid van minister van Defensie die ook in het heden verantwoordelijk is voor ernstige fouten, die in het verleden binnen Defensie zijn gemaakt, en voor de gevolgen daarvan.

Ik vraag u daarom met klem het rehabilitatie request van 30 november 2011 te herbezien en alsnog positief op dit request te beslissen.

Het financiële aspect staat niet op de voorgrond. Het gaat mij om rehabilitatie van de naam en de reputatie van mijn vader voor het gevoel van rechtvaardigheid en eerlijkheid bij alle nabestaanden. Een rehabilitatie betekent als eerste erkenning van onrecht. Maar ook heeft mijn vader zware nadelige gevolgen ondervonden van zijn veroordeling en is er sprake van ondervonden leed bij de nabestaanden. Ik laat het aan u om bij een eventuele rehabilitatie van mijn vader uit coulance naar de nabestaanden een redelijke schadevergoeding toe te kennen.

Ik zou het zeer op prijs stellen indien uw Ministerie mij de kans geeft om over alle aspecten van deze zaak in een persoonlijk overleg met u van gedachten te wisselen voordat u op deze brief beslist.

Met vriendelijke groet,

Drs. Marc de Lyon, zoon van sergeant vlieger Erich de Lyon

Sikkelhegge 3
6225 KN Maastricht
06-52717585
mjhdelyon@gmail.com

Lijst van bijlagen:

1. Rehabilitatie Request aan minister-president Mark Rutte, dd. 30 november 2011.
2. Antwoord minister van Defensie Hans Hillen, dd. 26 oktober 2012.
3. WOB-verzoek aan minister-president Mark Rutte, dd. 7 december 2012.
4. Antwoord op WOB-verzoek: brief met 2 notities. dd. 20 maart 2013.
5. Artikel in De Telegraaf dd. 16 oktober 1959.
6. Artikel in De Stem dd. 1 februari 1969.
7. Brief van oud-minister Kerstens aan Eerste Kamer. dd. 4 augustus 1947.
8. Rehabilitatie Request van E.H.J. de Lyon, dd. 6 februari 1951.
9. Kopie van pagina 117-121, uit de autobiografie over generaal Spoor van dr. J. de Moor.